

Öppen diskussion i Kuba om misstag och utmaningar

Öppen diskussion i Kuba om misstag och utmaningar

Svårigheterna stod i centrum vid plenarsammanträdet med centralkommittén för Kubas kommunistparti och vid folkmaktens nationalförsamling under den sista månaden av 2023.

Kubas president Miguel Diaz-Canel talade vid sammanträdet och konstaterade: "Vi har diskuterat ansträngningar som inte har lett till lösningar, åtgärder som inte har gett resultat och mål som inte har uppfyllts.... Scenariot är det av en krigsekonomi."

"Vi skulle kapitulera i förväg om vi ser detta krig som en oöverstiglig olycka. Vi måste se det som en möjlighet att växa och övervinna oss själva, medan motståndaren är naken ondska inför världen. Vi är kallade att agera tillsammans för ett gemensamt mål: övervinna svårigheterna, rädda hemlandet, revolutionen och socialismen."

Inför nationalförsamlingen talade Alejandro Gil Fernandez, minister för ekonomi och planering, premiärminister Manuel Marrero Cruz och Diaz-Canel.

Gil Fernandez anser att USA:s ekonomiska, kommersiella och finansiella blockad mot Kuba är det främsta hindret för Kuba att återupprätta sin ekonomi. Han påpekade att siffrorna för 2023 kommer att visa att Kubas BNP sjönk med nästan 2 procent. Exporten låg 770 miljoner dollar under prognoserna. Livsmedelsproduktionen var mindre än 2022. Turistintäkterna ökade med 400 miljoner dollar 2023 men motsvarade bara 69 procent av 2019.

Den totala produktionen minskade, främst på grund av att statliga företag hölls tillbaka av brist på förnödenheter och bränsle. Valutabrist och personalförluster på grund av migration hämmade hälso- och utbildningssektorn.

Det fanns några få ljuspunkter att rapportera. Elproduktionen ökade med 32 procent under 2023. Kubas inflationstakt på 30 procent för 2023 var lägre än 2021 års inflationstakt på 77,3 procent. Statliga affärsenheter visade "gradvis återhämtning". De sysselsätter 1,3 miljoner arbetare och står för 92 procent av de varor och tjänster som produceras i Kuba och 75 procent av de exporterade produkterna.

Han hänförde inflationen till internationella prisökningar, regeringens frigörande av pengar för att finansiera sitt budgetunderskott, färre varor som produceras och en jordbrukssektor som belastas av arbetskraftsbrist, höga kostnader och låg avkastning.

"Det som inte produceras kan inte importeras", konstaterade Gil Fernandez. Hans budskap är att det är nästan omöjligt att importera varor på grund av "effekten av höga priser på den internationella marknaden". Men paradoxalt nog tvingar "bristen på produktionsresurser" Kuba att importera över 70 procent av den mat som konsumeras.

Han föreslog åtgärder för att öka livsmedelsproduktionen, bl.a:

Skapa en finansiell mekanism för att stärka produktionen som bygger på att bönderna använder kubansk valuta från jordbruksförsäljning för att köpa de förnödenheter de behöver.

Bygga upp arbetskraft inom jordbruket genom att kunna ha det som extraknäck, anställa studenter och låta ungdomar utföra jordbruksarbete som en del av sin militärtjänstgöring.

Använd mat som produceras i Kuba, inte importerad mat, för att fylla den "normala familjens matkorg". ["Matkorgen" är de varor som alla kubaner får varje månad till ett extremt lågt pris].

Premiärminister Manuel Marrero Cruz kritiserade regeringens brist på kontroll över produktion och distribution, vilket han menade "negativt påverkar produktionen i statliga enheter och låter valutaväxlingar på den illegala marknaden bestämma prissättningen av produkter från den icke-statliga sektorn."

Han rapporterade att den sociala ojämlikheten ökar och att statliga subventioner fortsätter att ge näring åt sektorer av ekonomin som inte behöver dem. Lika oroande: "Det tidigare statliga produktionsmonopolet håller nu på att konsolideras i den privata sektorn."

Han syftade på den senaste tidens 9.000 eller så privata små och medelstora företag och på oberoende jordbrukare och kooperativ som tagit över mark från staten under långsiktiga nyttjandeavtal. De kontrollerar nu 80 procent av Kubas jordbruksmark.

Marrero Cruz efterlyste "stimulans av statligt drivna små och medelstora affärsenheter". Både privata företag och jordbrukssektorn säljer produkter till mycket uppblåsta priser, och dessa priser sätts av aktörer på den svarta marknaden. Premiärministern fördömde de statliga subventioner som dessa enheter får i form av låga priser på bränsle, vatten, transporter och elektricitet som de köper från staten. På samma sätt betalar regeringen höga priser till jordbrukarna för livsmedel som, enligt ransoneringssystemet, säljs billigt till befolkningen.

Enligt Marrero Cruz kommer regeringen härnäst att subventionera människor, inte produkter. Regeringen kommer att höja försäljningsskatterna på slutprodukter som vatten, gas, elektricitet och transporter och sänka importtullarna med 50 procent på de "mellanprodukter" som används i livsmedelsproduktion och tillverkning. Fler turistdollar kommer att skördas. Kommunala församlingar kommer att lägga fram budgetar och i händelse av underskott kommer de att generera mer inkomster och minska de administrativa kostnaderna.

För premiärministern måste "livsmedelsproduktionen prioriteras högst av alla sektorer. Många länder säger till oss: 'Vi ställer upp med pengar, ni tillhandahåller marken och betalar sedan tillbaka pengarna med produktion.'"

Han påpekade att det, trots avsaknaden av importerade gödningsmedel och bekämpningsmedel, "finns många exempel på länder som producerar livsmedel; ett jordbruksland måste producera sina livsmedel."

Marrero Cruz ser "spekulativa priser och mellanhänder som tjänar mycket mer än producenterna" och icke-statliga enheter som nu kontrollerar importen snarare än regeringen, vilket leder till "missbruk och spekulativ prissättning". Han uppmanade till att betala för import med inkomster från export: "Vi föredrar att importera varor och produkter som är nödvändiga för ekonomin och betala för dem genom att erbjuda andra länder vissa produkter och/eller tjänster."

Som svar på inflationen kommer regeringen, i samarbete med Kubas centralbank, att ändra den officiella växelkursen för peson. Enligt Marrero Cruz kommer regeringen att begränsa priserna på varor och tjänster med ett system av "maximipriser".

Diaz-Canel fokuserade på vad han kallade Kubas "krigsekonomi". Med hänvisning till USA:s blockad beskrev han ett politiskt scenario med "maximal kvävning, utformad och tillämpad mot ett litet land av det mäktigaste imperiet i historien".

Han tillskrev också de ekonomiska problemen "krisen i de internationella ekonomiska relationerna och våra egna misstag".

Diaz-Canel talade om regeringens misstag som "en del av komplexiteten i att fatta beslut i ett sammanhang av extrem spänning ... [och av] engagemang för att bevara sociala erövringar." Han nämnde misstag, särskilt i "utformningen och genomförandet av valutasammanslagningen" och i "godkännandet av nya ekonomiska aktörer utan att prestationsnormer har fastställts."

Effektiviteten i nya åtgärder kommer att "bero på hur man skapar mer välstånd, fler arbetsincentiv och bättre fördelning av resurser". Presidenten lovade att det inte skulle bli något "nyliberalt paket, inget korståg mot småföretag, ingen eliminering av den grundläggande livsmedelstilldelningen."

Han betonade: "livsmedelsproduktion, kommuner som tar hand om mer av sina behov, återupplivande av turismen, räddning av sockerindustrin, statlig kontroll av valutan och valutamarknaden, omformning av det finansiella systemet, garantier för självfinansiering, och hantering av valutan så att den tjänar dem vars produktion genererar inkomster."

Diaz-Canel noterade kubanernas höga uppskattning av sjukvårdspersonal och lärare och lovade att "de kommer att vara de första att dra nytta av den extra lön som premiärministern tillkännagav i sitt anförande."

De kubanska ledarnas information och åsikter klargjorde en del svåra realiteter: de negativa effekterna av minskad turism, inflation och emigration; social ojämlikhet baserad på varierande tillgång till resurser; produktion hämmad av resursbrist; otillräcklig livsmedelsproduktion; brist på köpkraft för de flesta kubaner och för import av nödvändiga varor; och nästan omöjligt att säkra utländska investeringar.

Kubas svar omfattar ytterligare decentralisering av den politiska och ekonomiska förvaltningen, nedskärningar i utgifterna för centralregeringens medel, minskade subventioner för företags inköp av vatten, bränsle, transporter och elektricitet, justering av importtullar för att gynna tillgången på resurser för produktion, tillvaratagande av fler turistdollar, skydd av statligt drivna produktionsenheter, fastställande av priser och produktion av mer livsmedel.

Detta kommer dock bara att vara lindrande åtgärder om man inte tar itu med de grundläggande orsakerna. Ett huvudmål för USA:s politik har varit att beröva Kuba pengar, och det har man lyckats med.

Där är det stora behovet nu att Kuba tas bort från USA:s lista över länder som stöder terrorism. Den beteckningen gör att de flesta internationella finansinstitut vägrar att hantera dollar för Kubas räkning.

USA:s användning av ekonomiska sanktioner överallt vilar på ett världsomfattande dollarberoende. Det uppstod vid Bretton Woods-konferensen 1944 och har sedan dess sammanfallit med USA:s obehagliga hävdande av världsomspännande makt.

[Cuba candid about economic challenges and mistakes](#)

WT Whitney Junior, Morning Star 240110 (ZT)

HÄV BLOCKADEN MOT KUBA!

Bli en del av solidaritetsrörelsen!

Bli medlem i Svensk-Kubanska!

Eller skicka ett bidrag till Stödfonden

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap (150 för pensionärer, arbetslösa och studerande)

Swish 123 589 0975 eller Pg 40 54 11 ? 0

Bidrag till insamlingen ?Mediciner till Kuba?

PG 23 57 15 ? 0 ELLER Swish 123 182 37 72